

[Handelsministeren.]

Med hensyn til spørgsmålet om statens husholdningsråd i den kendte og konkrete sag vil jeg gerne oplyse, at sagen jo var rejst mod husholdningsrådets enkelte medlemmer og ikke mod statens husholdningsråd som sådant. Der er foreløbig sket det, at den erstatning, der skulle betales til det græske firma, er blevet udredet af det, som var til rådighed for statens husholdningsråd. Jeg har senere haft den ære at få, om ikke formelt, så reelt, statens husholdningsråd overført til handelsministeriet, og jeg nærer ikke spor tvivl om, at det må blive mig, der til sin tid må gå gangen til finansudvalget og bede staten om at udrede det endelige beløb, når dette i øvrigt er fastlagt, hvad det ikke er fuldt endnu.

Til fra Dagmar Andreasen vil jeg gerne sige, at jeg ligesom fru Dagmar Andreasen er ganske interesseret i en forøget kontakt mellem forbruger og erhvervsliv. Fru Dagmar Andreasen var mod en hel del af realitetsindholdet i prisindseendlovsforslaget, som det foreligger her, og jeg forstår godt denne modstand; jeg har tidligere selv bragt den til udtryk fra denne talerstol. Men også det må gå ind i udvalgets arbejde; jeg har ikke villet engagere mig, fordi jeg ved, at udvalget meget hurtigt kan komme i gang og ikke skal starte forfra på hele denne drøftelse.

Imidlertid vil jeg gerne sige, at fru Dagmar Andreasen jo i nogen grad som ordfører har skiftet standpunkt for sit parti med hensyn til konkurrenceloven og de metoder, der ifølge konkurrenceloven kan bringes i anvendelse, såfremt dette lovforslag går igennem — med eller uden reklamelotterier, som det måtte være. Jeg vil nemlig for god ordens skyld nævne, at daværende folketingsmand Hilmar Baunsgaard ved sidste førstebehandling her i tinget fremhævede, at hvis man ville den nuværende masseproduktion og de deraf muliggjorte meget lave priser, måtte man også affinde sig med de afsætningsmæssige foranstaltninger, som erhvervslivet i hvert enkelt

tilfælde fandt det nødvendigt at arbejde med for at kunne sælge produkterne i overensstemmelse med produktionstakten og -stigningen. Men vi kan jo se på i udvalget, om der er virkelige ændringer i denne henseende.

Til fru Gunhild Due vil jeg gerne sige, at jeg jo kender fru Gunhild Dues standpunkter fra tidligere udvalgsarbejde. Jeg tror ikke, vi for så vidt behøver at drøfte dem her fra talerstolen ved denne førstebehandling.

Fru Gunhild Due fremkom med et forslag, som naturligvis hører under folketingets forretningsordensudvalg, nemlig at udvalgene så at sige skulle fortsætte uden at lægge mærke til, at der havde været et valg og var kommet et nyt folketing. Det kan man i alt fald ikke. Det var måske ikke tankegangen, og jeg beklager, hvis jeg har misforstået fru Gunhild Due dér. Jeg kan godt se, at der er meget papirspild, når man går fra et udvalg i den ene samling og kommer til udvalget i den næste samling. Men jeg ved også, at sekretærerne i en hel del udvalg har orden på det, således at udvalgsmateriale i et rimeligt omfang kun bliver fremskaffet til de nye medlemmer, der kommer ind i udvalget.

Hr. Kjær Rasmussen var ængstelig for, at begrebet god forretningsskik ikke indeholdt hentydning til forbrugerne og forbrugernes interesser. Jeg kan ikke rigtig se, hvordan det kan komme ind dér, for det må jo være et retligt spørgsmål, om god og redelig forretningsskik er overholdt eller ej. Man vil ikke kunne definere den, for den svinger, den udvikler sig med tiden; det, der var god forretningsskik for 50 eller for 25 år siden, er det ikke nødvendigvis i dag, eller omvendt.

Også hr. Kjær Rasmussen var inde på spørgsmålet om svaret — altså § 2, stk. 3 — og spurgte, om dette ikke kunne misbruges af erhvervsorganisationerne. Det har jeg ikke set eksempler på; men jeg mener, at ansvarsparagraffen må være der som et ganske naturligt værn for den enkelte